

اطلاعیه مطبوعاتی

عفو بین الملل

۲۰ شهریور ۱۳۹۶

مدافع حقوق بشری که به دنبال حقیقت در مورد سرنوشت بستگان ناپدید شده‌اش است در ایران بازداشت شد

شجاع

اوست که صدای
دادخواهی ناپدید
شدگان است

ایران باید حکم راحله رحیم‌پور را
فورا لغو کند!

عفو بین الملل امروز با انتشار اطلاعیه‌ای گفت مقامات ایران باید فوراً و بدون قید و شرط مدافع حقوق بشری را که شب گذشته در خانه‌اش بازداشت شده و پیش‌تر به خاطر فعالیت‌های مسالمت‌آمیزش هدف مقامات قرار گرفته، آزاد کنند.

راحله راحمی‌پور سال‌ها تلاش کرده است که از حقایق مربوط به سرنوشت برادر و برادرزاده‌اش پرده بردارد. آن‌ها از اوایل دهه شصت زمانی که در زندان اوین بودند، قربانی ناپدیدشدگی اجباری گشته‌اند. راحله راحمی‌پور در زمستان سال گذشته به خاطر این تلاش‌ها به یک سال زندان محکوم شد و در انتظار رای دادگاه تجدید نظر بوده است.

مگدلینا مغربی معاون بخش خاورمیانه و شمال آفریقا عفو بین الملل گفت: «راحله راحمی پور به خاطر ناپدیدشدگی اجباری عزیزانش متحمل رنج و اضطراب شده است و به خاطر تلاش برای اطلاع از سرنوشت آن‌ها حکم ناعادلانه یک سال زندان گرفته است. بازداشت وی گواه دیگری است بر عزم مقامات ایران برای وادار کردن او به سکوت و تحمیل رنج مستمر.»

مگدلینا مغربی افزود: «مقامات ایران باید به جای تاختن بر خانواده‌های دردمند که در جست‌وجوی عزیزانشان هستند، خواسته‌های به حق آن‌ها در زمینه حقیقت و دادخواهی را به جا آورند.»

شب گذشته سه مامور امنیتی با حکم قضایی صادر شده توسط دادسرای اوین، وارد خانه راحله راحمی پور شدند. ماموران، که گمان می‌رود از وزارت اطلاعات بودند، خودشان را معرفی نکرده و دلیلی برای بازداشت ارائه نکردند. آن‌ها تنها گفتند که راحله راحمی پور را برای بازجویی می‌برند. از زمان بازداشت او اجازه‌ی تماس با وکیل را نداشته است.

در زمستان ۱۳۹۵ راحله راحمی پور به اتهام «تبلیغ علیه نظام» توسط دادگاه انقلاب تهران به یک سال زندان محکوم شد. دادگاه مصاحبه‌های او با رسانه‌ها در مورد ناپدیدشدگی اجباری اعضای خانواده‌اش و شرکت او در تجمعات صلح‌آمیز با در دست داشتن پلاکاردی که بر آن نوشته بود «برادرم را کشتید، با فرزندش چه کردید؟» را به عنوان مدرک «جرم» قلمداد کرد. سازمان ملل پیش‌تر از مقامات ایران خواسته بود تا آزار و اذیت راحله راحمی پور را متوقف کنند.

برادرزاده‌ی راحله راحمی پور، گلرو، در اردیبهشت ۱۳۶۳ متولد شد، اما ظاهراً بعد از ۱۵ روز به بهانه‌ی آزمایش پزشکی از مادرش جدا شد. به خانواده راحمی پور گفته شد که او فوت کرده است، اما مقامات هرگز گواهی فوت یا اطلاعاتی درباره‌ی شرایط مرگ یا دفن وی ارائه ندادند.

پدر او، برادر راحله راحمی پور، در سال ۱۳۶۲ همراه با همسر باردارش به خاطر وابستگی به یک گروه مخالف سیاسی بازداشت شد. یک سال بعد خانواده‌ی او تماسی تلفنی از زندان اوین داشتند که از آن‌ها می‌خواست برای گرفتن وسائل شخصی‌اش به زندان بروند و در آن تماس گفته شد که حسین راحمی پور «به درک واصل شده است». پیکر حسین راحمی پور هرگز به خانواده تحویل داده نشد و هیچ گواهی فوتی برای او صادر نشد.

اطلاعات تکمیلی

پرونده راحله راحمی پور به همراه پرونده چندین مدافع حقوق بشر دیگر در گزارش اخیر عفو بین الملل با عنوان [«گرفتار در گرداب سرکوب»](#) درباره سرکوب فعالیت‌های حقوق بشری در ایران مستند شده است.

ناپدید کردن اجباری یک جرم بین المللی محسوب می‌شود. نهادهای بین المللی حقوق بشر تاکید کرده‌اند که رنج و اضطرابی ناشی از ناپدیدشدگی اجباری برای کسانی که بستگان‌شان قربانی این جرم می‌شوند می‌تواند چنان شدید باشد که حق مستقل آنها در خصوص محافظت در برابر شکنجه و دیگر رفتارهای بیرحمانه، غیرانسانی و خشن نقض شود